

Upravni sud Republike Hrvatske

Zakon o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 53/91, 103/96)

Članak 250. stavak 1.

POSTUPAK SE MOŽE PONOVI TI PO SLUŽBENOJ DUŽNOSTI SAMO UZ SUDJELOVANJE STRANKE O ČIJEM JE PRAVU RIJEŠENO RANIJIM AKTOM.

(Odluka Upravnog suda Republike Hrvatske, broj: Us-10167/1999 od 11. travnja 2001.)

“Odredbom članka 249. točke 1., 2. i 4. Zakona o općem upravnom postupku (“Narodne novine” broj 53/91) propisano je da će se postupak okončan rješenjem ili zaključkom protiv kojega nema redovnog pravnog lijeka u upravnom postupku ponoviti ako se sazna za nove činjenice, ili se nađe ili stekne mogućnost da se upotrijebe novi dokazi koji bi, sami ili u svezi s već izvedenim i upotrijebljenim dokazima, mogli dovesti do drugačijeg rješenja da su te činjenice odnosno dokazi bili izneseni ili upotrijebljeni u prijašnjem postupku; ako je rješenje doneseno na podlozi lažne isprave ili lažnog iskaza svjedoka ili vještaka, ili ako je došlo kao posljedica kakva djela kažnjivoga po Kaznenom zakonu; te ako je rješenje povoljno za stranku doneseno

na temelju neistinitih navoda stranke kojima je tijelo što je vodilo postupak dovedeno u zabludu.

Člankom 250. stavkom 1. rečenog Zakona propisano je da ponavljanje upravnog postupka može tražiti stranka, a tijelo koje je donijelo rješenje kojim je postupak okončan može pokrenuti ponavljanje postupka po službenoj dužnosti.

Prema ocjeni ovog Suda osporenim rješenjem povrijeđen je zakon na štetu tužitelja.

Ovo stoga, što se po službenoj dužnosti postupak može ponoviti samo uz sudjelovanje stranke čije je pravo u pitanju, što ima za posljedicu da se u ponovljenom postupku stranci mora dati mogućnost da podnosi dokaze u svoju korist, da se izjašnjava o novim dokazima na temelju kojih je tuženo tijelo pristupilo ponavljanju postupka i da ih pobija, kao i da koristi sva druga prava stranke u postupku.

Budući da je iz spisa predmeta razvidno da tužiteljima nije bila dana mogućnost sudjelovanja u ponovljenom postupku, to su učinjene povrede postupovnih pravila, zbog kojih se osporeno rješenje ne može ocijeniti zakonitim.

Pored toga valja istaknuti da se kod ponavljanja postupka upravna stvar rješava na temelju onog materijalnog zakona koji je bio na snazi u vrijeme donošenja konačnog rješenja po kojem je postupak ponovljen. Stoga je neosnovano pozivanje tuženog tijela na odredbe Zakona o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji, koji je stupio na snagu 1. siječnja 1997."

Zakon o upravnim pristojbama (Narodne novine, broj 8/96, 131/97, 68/98, 30/00)

Članak 17.

ŽALBA STRANKE NE MOŽE SE ODBACITI SAMO
ZATO ŠTO NIJE PLAĆENA PRISTOJBA NA ŽALBU.

(Odluka Upravnog suda Republike Hrvatske, broj Us-1202/
1999 od 20. lipnja 2001)

“Iz podataka u spisu predmeta razvidno je da je tužiteljica podnijela žalbu protiv rješenja prvostupanjskog tijela klasa: UP/I-410-18/98-001/04701, ur.broj: 513-07-01-10/98-02, od 21.5.1998. godine, za koju prvostupanjsko tijelo tvrdi da tužiteljica nije uplatila upravnu pristojbu u iznosu od 50,00 kuna. Stoga je tužiteljica dana 2. srpnja 1998. godine pismeno pozvana da dostavi upravnu pristojbu, a nakon toga je prvostupanjsko tijelo tužiteljici ponovno putem pošte pokušalo dostaviti poziv za dostavu upravne pristojbe na žalbu. Međutim, poziv je vraćen s naznakom pošte od 30.6.1998. godine da je ostavljena obavijest za podizanje otpravka. Kako tužiteljica nije postupila po pozivu, prvostupanjsko je tijelo zaključkom klasa: UP/I-410-18/98-01/4701, ur.broj: 513-07-01-10-98-4, od 30. 7. 1998. godine odbacilo žalbu tužiteljice izjavljenu protiv rješenja od 24.6.1998. kao nepotpunu, ne navodeći u obrazloženju svog zaključka temeljem koje zakonske odredbe se žalba odbacuje.

Istina, u uvodu zaključka je navedeno da se isti donosi temeljem članka 234. stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku.

Stajalište je ovoga Suda da se temeljem gore navedene zakonske odredbe nije mogla žalba tužiteljice odbaciti, budući da ista nije bila nepravovremena, nedopuštena i izjavljena od neovlaštene osobe.

S druge strane tuženo tijelo u obrazloženju svog rješenja navodi da je u konkretnom slučaju postupljeno sukladno članku 68. stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku.

Stajalište ovoga Suda je da se u konkretnom slučaju žalba tužiteljice nije mogla odbaciti ni po ovoj zakonskoj odredbi, jer se ova zakonska odredba odnosi na podnesak koji sadrži koji formalni nedostatak, koji sprječava postupanje po podnesku, ili je podnesak nerazumljiv ili nepotpun.

Činjenica da tužiteljica nije uplatila upravnu pristojbu u iznosu od 50,00 kuna na svoju žalbu na rješenje od 21.5.1998. godine ne čini njenu žalbu nepotpunom ili nerazumljivom, te takvom da se po njoj nije moglo postupati.

Stoga je prema mišljenju ovoga Suda prvostupanjsko tijelo žalbu tužiteljice izjavljenu protiv rješenja od 21.5.1998. godine trebalo zajedno sa spisom predmeta uputiti drugostupanjskom tijelu, a pitanje neplaćanja upravne pristojbe riješiti prema odredbama Zakona o upravnim pristojbama ("Narodne novine", broj: 8/96).

Naime, odredbom članka 17. stavak 2. navedenog Zakona propisano je da ako podnesak ili drugi spis za koji nije plaćena pristojba, ili nije plaćena u dostatnom iznosu, stigne poštom, tijelo nadležno za odlučivanje po zahtjevu pozvat će pristojbenog obveznika pismenom opomenom da u roku od 15 dana od dana primitka opomene plati redovnu pristojbu i pristojbu za opomenu.

Stavkom 3. istog članka Zakona propisano je da ako pristojbeni obveznik uplati pristojbu iz stavka 2. ovoga članka smatrat će se da je pristojba uredno plaćena od početka, dok je stavkom 4. rečenog članka Zakona propisano da ako pristojbeni obveznik ne plati dužnu pristojbu, naplata pristojbe obaviti će se prije uručenja zatraženog rješenja ili druge isprave, odnosno prije prve obavijesti pristojbenom obvezniku o izvršenju tražene radnje."

Zakon o sprječavanju pranja novca (Narodne novine, broj broj 69/97)

Članak 8.

ZBOG SUMNJE NA PRANJE NOVCA, URED ZA SPREČAVANJE PRANJA NOVCA IMA PRAVO TRAŽITI I PODATKE O TRANSAKCIJAMA KOJE SU IZVRŠENE I PRIJE STUPANJA NA SNAGU ZAKONA O SPRJEČAVANJU PRANJA NOVCA.

(Odluka Upravnog suda Republike Hrvatske, broj Us-2534/1998 od 17. listopada 2001)

“Iz podataka spisa se vidi da je Ured za sprečavanje pranja novca pri Ministarstvu financija zbog sumnje na pranje novca zatražio od tužitelja kao obveznika čije je poslovanje regulirano Zakonom o štedno-kreditnim organizacijama odnosno Zakonom o štedno kreditnim zadrugama podatke o vlasnicima određenih računa i o prometu na tim računima za razdoblje od 1.1.1994. do 31.12.1997., te podatke o prometu svih računa J. T. i J. Š. za isto razdoblje.

Zadaća je ovog Ureda, prema Zakonu o sprečavanju pranja novca (“Narodne novine”, br. 69/97), da obrađuje, raščlanjuje i pohranjuje podatke dobivene od obveznika, pruža obavijesti nadležnim državnim tijelima te zajedno s njima poduzima mjere za sprečavanje pranja novca, pri čemu sukladno članku 14. Zakona može ove podatke dostavljati i odgovarajućim tijelima i organizacijama pojedinih država te međunarodnim organizacijama koje se bave sprečavanjem pranja novca. Zato se i podaci koji se prikupe smatraju povjerljivim i tajnim te se mogu koristiti samo za otkrivanje i sprečavanje pranja novca ili kaznenog djela u svezi s pranjem novca, kako je to izričito propisano člankom 15. rečenog Zakona.

U tom smislu postoji ovlaštenje Ureda da temeljem članka 11. stavak 1. Zakona traži podatke od obveznika davanja tih podataka kad postoji sumnja na pranje novca.

Pravilno navodi tuženo tijelo u osporenom rješenju da se ovo traženje podataka ne svodi samo na obavezu koja postoji po članku 8. navedenog Zakona za obveznike koji su dostavljanjem određenih podataka dužni sami obavještavati Ured za sprečavanje pranja novca. Naime, članku 8. Zakona, u određenim slučajevima obveznici su dužni sami obavijestiti Ured o pojedinoj transakciji koja se definira u članku 4. stavak 1. do 5. Zakona, i u tom slučaju nema obaveze dostavljanja podataka o podizanju gotovog novca sa računa građana.

Sud prihvaća stajalište tuženog tijela izraženo u osporenom rješenju da u slučaju kada Ured traži druge podatke temeljem članka 11. stavak 1. Zakona zbog sumnje na pranje novca Ured ima pravo tražiti i druge podatke o transakcijama što nisu obuhvaćeni člankom 8. navedenog Zakona, uključujući tu i transakcije koje su izvršene prije stupanja na snagu Zakona o sprečavanju pranja novca te da se u ovom slučaju pod transakcijom smatraju svi oblici raspolaganja novcem, dakle, i podizanje novca s tekućih računa i žiro računa građana te štednih knjižica i računa građana. Pri tome se tuženo tijelo utemeljeno poziva na članak 46. stavak 3. Zakona o bankama i štedionicama ("Narodne novine", br. 46/97), prema kojem su podaci o štednim ulozima i depozitima te poslovanju preko tekućih i žiro računa građana poslovna tajna banke samo ako u drugim zakonima nije drukčije određeno, a upravo je Zakonom o sprečavanju pranja novca određeno drukčije."

Privredila: Mira Štem*

* Mira Štem, dipl. pravica, sutkinja Upravnog suda Republike Hrvatske